

цитѣ. Духалъ силенъ югоизточенъ вѣтръ. Попътъ останалъ правъ и мислено се прощавалъ съ своя роденъ край, съ своитѣ близки и познати. Той знаелъ, че готови пари въ кѣщи нѣма. Има много приятели, които на драго сърдце биха му помогнали при сполетѣлата го беда, ала малцина сж въ града: едни като него сж тръгнали за манастира, други сж по търговия. Унесенъ въ тѣзи печални размишления, той вдигналъ дѣсницата си да се прекръсти, а въ това време вѣтрътъ

Рилско езеро.

му грабналъ капата и я запокитилъ въ скалацитѣ на близкия безимененъ връхъ отъ Купенитѣ.

Оттогава върхътъ, който и безъ това има образъ на капа, билъ нареченъ Попова капа. Когато, при освобождението на България, рускитѣ картографи изготвяли новата подробна карта на нашитѣ земи, името на върха бѣ измѣнено на Попова-шапка. Попътъ завързалъ разчорлената си коса съ шарена кърпа и така поелъ пѣтя следъ четата.